

TULLINGEN.

HVOR SKOGSTIEN BØYER MOT ELVEBAKKEN NED
DER LÅ EN LITEN HYTTE I AFTENSOLENS FRED
DE SISTE STRÅLER SPILLER PÅ DEN TJÆREBRUNE VEGG,
INN AV VINDUET DUFTER DET AV SKOG OG AV HEGG.

DER HAR SORG OG SAVN HATT SÅ MANGT ET ALVORSTAK,
MEN ALDRIG ER DET KJEMPET SÅ HÅRDT SOM I DAG.
DEN ONDE BARNEFARSOTTKOM FRA BYEN OGSÅ DIT
NU STRIDER DERES KJÆRE SØNNEN SISTE STORE STRID.

DET VAR EN LITEN KLOSSET OG UNDERLIG EN
SÅ ÆRLIG OG TROFAST SÅ PULETE OG SEN
BLANDT GUTTENE I SKOLEN VAR HAN ALLE TIL NARR
DESS MER SÅ VOKSTE HJERTET FAST HOS MOR OG HOS FAR.

I LEKSER OG LEK BAR DET ALTID GALT AV STED
OG ALTID LØD DET, TULLINGEN KAN IKKE VÆRE MED,
OG TULLINGEN STOD STILLE OG TENKTE PÅ MOR
OG GJEMTE I SITT HJERTE DE GRUSOMME ORD.

DE VISSTE JO IKKE DE TANKELØSE SMÅ
HVOR BRENNENDE OG DYPE SÅR ET SÅDANT ORD KAN FÅ
DE SÅ EI HVOR HAN LENGTET Å KOMME DEM NÆR
Å FÅ SIN DEL I BARNETS LEK HVOR DE VAR HAN KJÆR.

AKK, FOR HANS SISTE TANKE DE STOD I FLOKK OG RAD
OG DE VAR I HANS SINN DA HAN DEN SISTE BØNNEN BA,
MED MØYE OG SMERTE HAN HVISKET DET FREM
GUD LA DEN ONDE SYKDOM IKKE KOMME TIL DEM.

NU MOR SEG OVER SIN LETTE BLEKE GUTT
HUN KYSSER HAM ENNU EN GANG FOR SNART SÅ ER DET SLUTT
MEN GRUER DU DA IKKE FOR DØDENS MØRKE PORT,
Å NEIDA MOR EN TO-TRE TAK SÅ ER DET VERSTE GJORT
NU ER DET OGSÅ OVER-ET SMIL PÅ LEPPEN LER
NU SLIPPER DE Å KALLE MEG FOR TULLINGEN MER.